

Anna Zinger

Colors for content, shape for speech

Anna Zinger's paintings celebrate the joy of color. On the canvas, her brush dances with the worlds of imagery - seemingly in chaos, but actually in perfect order. It is their private order.

Zinger's hand, somewhat hesitant and yet confident enough, appears to chase the brush which demands the right of speech and imprints shapes and colors on the canvas. It seems that the painting, when completed, tells Zinger its story, reveals it to her while revealing itself, and thus becomes her own story. This story reflects joy. It probably emanates from joy, and may also give the artist some joy at the end of the day.

Zinger's spectator is bound to encounter a happy, funny world - an "amusement park" of sorts, or perhaps another entrance to Alice's wonderland. Her brushstrokes are rich and thick, color transitions are sharp, shapes which are real and unreal to the same extent rub at each other, thus creating more shapes. Zinger's brush moves freely, as if by decree from the depth of subconscious. It seems to wander upon the canvas until it finds the right shape in the right place, and there it lands and stops.

These paintings pertain to the Naïve Painting genre of plastic art. Most naïve artists have no formal artistic training, though some of them have received proper artistic education. This genre is characterized by childish simplicity. The paintings are seemingly

disproportionate, full of details and very colorful. The themes are drawn from everyday life. Freedom and discipline combine to create the next new thing. There is no intention to copy the reality, no need or desire to create an illusion of reality. This is a new reality. A different one. A fantastic reality dwelling on the borderline between the innocent point of view and the smiling, winking point of view (or, alternately, the grim one). In Zinger's paintings, this art makes up a reality in which shape, image and medium tell the story of the soul. It is a smiling and smiley naïve expression, an intelligent naivete which set itself to knowingly do the unknown, to expand reality through the unhindered eyes of a child.

Zinger produces this childish painting despite being an adult, an experienced, mature woman. It was her soul who told her she was an artist. In this context, it is interesting to tell the story of Picasso who, at the age of sixty, visited a children's exhibition and said to them something along the lines of, "when I was your age [twelve years old], I had already painted like the greatest masters, and ever since then I have been trying to paint like you." Unlike Picasso, Anna Zinger has begun to paint "like a child" at an older age, and her painting combines childish grace and freedom with the maturity and life experience of an adult. These seemingly childish paintings - open, free, "winking" - tell the story of a woman who is no longer a child, who consciously plays with the brush and colors and shapes, creating worlds on her canvas, and thus creating her own world time and again. Zinger observes everyday life, the city, her vicinity, people, things above the water and underwater, and reminds us humans how important it is to guard the inner child always present within us.

dr. Nurith Cederbuim

אנה זינגר

צבעים שהם תוכן, צורה שהיא דיבור

שמחת הצבע היא ההילולה בציוריה של אנה זינגר. ובתוך כל אלה מחול המכחול. עולמות הדימוי וההתנהלות שלהם על מרחב הבד יחד, לכאורה בחוסר סדר, למעשה בסדר מופתי. הזה הסדר הפרטי שלהם.

נראה שידה של זינגר, הספק בוטחת ספק מהססת, רצה אחר המכחול התובע את דברו, טובע צורה, חותם בצבע ונחנק. דומה שהציור המוגמר מספר לזינגר את עצמו, את סיפורו. מגלה ומתגלה. ובכך הופך להיות סיפורה שלה. זה סיפור המקרין שמחה, אולי מקורו משמחה, וייתכן שבסוף הדרך גם מביא ליוצרת שמחה.

הצופה המתבונן בציוריה של זינגר יפגוש עולם שמח, מצחיק, מעין גן שעשועים או כניסה נוספת לעליזה בארץ הפלאות. משיכות צבע עשירות וכבדות, מעברי צבע חדים, צורות ספק מציאותיות ספק דמיוניות המתחככות אלה באלה ואגב כך יוצרות צורות נוספות. מכחול הנע בחופשיות, בשחרור, כמו מי שמקבל פקודה וצו ממעמקי תת המודע, ויוצא לדרך. נראה שמכחולה של זינגר משוטט על פני הבד עד אשר מוצא את הצורה הראויה במקום הראוי, ושם נחת ונעצר.

ציורים אלה שייכים לסוגה של הציור הנאיבי באמנות הפלסטית. ציירים המוגדרים כנאיביים לא רכשו הכשרה אמנותית רשמית, אך ניתן למצוא אותה גם אצל אמנים שלמדו באופן מסודר. אמנות זו מאופיינת בפשטות ילדותית. לכאורה חוסר פרופורציה, התמונות מכלולת הרבה מאד פרטים, הנושאים נראה לקוחים בעיקר מחיי היום

יום, צבעוניות עשירה ובוטה לעתים. חופש ומשמעת המסתדרים ביניהם ויוצרים את הדבר הבא החדש. אין כאן העתקת המציאות, אין כאן צורך, עניין או רצון ליצור אשליית מציאות, יש כאן יצירת מציאות חדשה ואחרת. מציאות פנטסטית היושבת על קו התפר שבין המבט התמים ובין המבט המחייך והקורץ (או לחילופין עגמומי). אמנות זו, ובעבודותיה של זינגר ממציאה מציאות, ובה הצורה, הדימוי, המדיום מספרים את הנפש. אקספרסיה נאיבית מחייכת ומחוייכת. נאיביות משוכלת אשר קבעה לעצמה לעשות בידועין את הלא ידוע, להרחיב את המציאות בעיניים חסרות עכבות, כעיני הילד.

זינגר מציירת את הציור הילדי בעודה כבר אשה מנוסה מבוגרת ובוגרת. נפשה היא זו שסיפרה לה שהיא אכן ציירת. מעניין לספר את סיפורו של פיקאסו, כאשר היה בן 60 סייר בתערוכת ילדים ואמר 'כשהייתי בגילכם (בן 12) כבר ציירתי כמו גדולי המייסטרים, ומאז אני מנסה לצייר כל חיי כמוכם. בשונה מפיקאסו, אנה זינגר, החלה לצייר כ "ילדה" בגילה המבוגר. ומעלה ציור שיש בו מן החן והחופש הילדי ומן הבגרות ונסיון החיים הבוגר. דווקא הציור הילדי לכאורה, החופשי, הפתוח, הקורץ, מספר את סיפורה של אשה שכבר אינה ילדה המשחקת בעין פקודה במכחול, בצבע, בצורה. בוראת עולמות על בד הציור ובכך בוראת את עולמה כל פעם מחדש. מתבוננת בחיי היום יום, בעיר, בסביבה, באנשים, מעל פני המים ומתחת לפני המים, ומזכירה לבני אדם עד כמה חשוב לשמור על הילד הפנימי המצוי בתוכם שם תמיד.

ד"ר נורית צדרבוים
מידעון

